

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: O. A., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), naposledy pobytem v Příjímacím a pobytovém středisku Zastávka, Havířská 514, 664 84 Zastávka,
zastoupený: Mgr. Vratislav Polka, advokát, se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, se sídlem Nad Štolou 936/3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 1.4.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.3.2022 č.j. OAM-143/ZA-ZA11-D07-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 1.4.2022 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 17.3.2022 č.j. OAM-143/ZA-ZA11-D07-2022, kterým bylo

rozhodnuto ve věci jeho žádosti tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen **Nařízení** či **Dublinkské nařízení**), je Bulharská republika (dále jen **Bulharsko**).

2. V podané žalobě uvedl žalobce, že má za to, že žalovaný při zjišťování stavu věci porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**) a dále se cítí být rozhodnutím žalovaného správního orgánu zkrácen na svých právech v důsledku porušení ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) § 12 a § 14 a § 25 písm. i) zákona o azylu ze strany žalovaného. Žalobce uvedl, že dle ust. čl. 17 Nařízení se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu odchylně od čl. 3 stejného Nařízení, i když podle kritérií stanovených tímto Nařízením není příslušný. Žalovaný v dané věci odmítá postup dle výše uvedeného ustanovení zákona s odůvodněním, že je žalobce zdravý, dospělý a plně soběstačný, a příbuzní žijící na území České republiky (dále jen **ČR**) nejsou součástí nejužší rodiny žalobce, a tedy není důvod pro aplikaci čl. 17 Nařízení. S tímto závěrem žalobce nesouhlasil a považuje jej za nezákonný z důvodu jeho nepřiměřenosti. Žalobce při pohovoru uvedl, že důvodem, proč se rozhodl požádat o udělení mezinárodní ochrany v ČR, byla právě skutečnost, že zde žijí jeho bratřenci, kteří mu mohou poskytnout na území veškeré zázemí a pomoc. V rámci azylového řízení v Bulharsku přitom s žalobcem nebylo řádně nakládáno, cítil se nevíтанý a bylo s ním jednáno nedůstojně. Přitom záleží na rozhodnutí žalovaného, zda žádost posoudí z důvodu přiměřenosti a dopadů do jeho soukromého života v ČR a žádost nebude postoupena Bulharsku, jež žalovaný považuje za stát k posouzení žádosti příslušný. Je přitom zjevné, že pro žalobce je mnohem přijatelnější, aby žádal o udělení mezinárodní ochrany ve státě, kde má rodinné zázemí. Postoupení žádosti bulharským orgánům se tak jeví jako zcela nepřiměřené, neúčelné, a žalobce nikoli nezbytně negativně postihující opatření.

Dále žalobce uvedl, že jestliže ČR má tedy možnost uvážení, zda sama neposoudí žádost žalobce, bylo by logické požadovat, aby výsledek této úvahy sledoval i zájmy samotného žadatele o azyl. V daném případě přitom žalovaný přiznává, že žalobce má na území zázemí, avšak následně konstatuje, že to není důvod pro aplikaci čl. 17 Nařízení. Tento závěr se tak žalobci jeví jako nepřezkoumatelný a rozhodnutí na něm postavené jako nepřiměřené okolnostem případu mající vážné dopady na jeho soukromý život, jehož cílem byla právě ČR, kde má podporu rodiny. Pokud by bylo vedeno azylové řízení na území ČR, nebude žalobce rovněž odkázán toliko na státní sociální systém, nýbrž jeho výdaje na život budou hrazeny ze strany zde žijící rodiny. Podle žalobce je tedy zjevné, že není dán žádný vážný veřejný zájem na tom, aby se jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany nemohla posuzovat zde v ČR, přičemž naopak to samé je silně v jeho zájmu. Proto se žalobce domnívá, že napadené rozhodnutí neobstojí v testu zákonnosti, a jako nepřiměřené a nepřezkoumatelné by mělo být zrušeno. Žalobce je vzhledem k uvedenému toho názoru, že rozhodnutí správního orgánu je v rozporu s ust. §§ 2, 3, 4, 36 odst. 3 a 68 odst. 3 správního řádu, a dále s ust. § 10a odst. 1 písm. b), § 12 a § 14 a § 25 písm. i) zákona o azylu, jakož i v rozporu s pro ČR závaznými mezinárodními dokumenty, zejména potom s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Na závěr žalobce

navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil zpět správnímu orgánu k dalšímu řízení a zároveň, aby uložil žalovanému povinnost zaplatit mu náhradu nákladů.

3. **Součástí žaloby byl návrh na přiznání odkladného účinku**, jenž byl zamítnut usnesením zdejšího soudu ze dne 22.4.2022 č.j. 16 Az 6/2021 - 22.
4. **Napadeným rozhodnutím ze dne 17.3.2022 č.j. OAM-143/ZA-ZA11-D07-2022** žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení, je Bulharsko.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že dne 17.2.2022 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR (dále jen **žádost**) a následně dne 23.2.2021 poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že z vlasti vycestoval přibližně v měsíci srpnu 2021. Cestoval přes Tureckou republiku do Bulharska za pomoci převaděčů lesními cestami, kde setrval asi 20 dní. Následně pokračoval několika motorovými vozidly do dalších zemí Evropské unie (dále jen **EU**). V Rakousku republice (dále jen **Rakousko**) setrval asi pět měsíců a následně přicestoval vlakem do ČR dne 16.2.2022. Toto je jeho první cesta do EU a k cestě neobdržel žádné vízum kteréhokoli státu EU, cestovní doklad nikdy nevlastnil. O mezinárodní ochranu žádal v Rakousku, ale jeho žádost byla zamítnuta. V Bulharsku o mezinárodní ochranu neměl zájem žádat a bylo mu sděleno, že žádost o mezinárodní ochranu v Bulharsku nepodal. Žalobce dále uvedl, že se nepotýká s žádným zdravotním omezením a neužívá žádné léky, je svobodný a bezdětný. Důvodem jeho žádosti je situace v Sýrii, kde stále probíhá válka, na území se bojuje a žalobce byl předvolán na vojenskou službu. Žalobce nechce bojovat s tzv. Islámským státem ani ostatními Kurdy. V zemi je také málo pracovních příležitostí. Vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil v průběhu správního řízení žádné doklady osvědčující jeho totožnost a státní příslušnost, přijal správní orgán rozhodující ve věci jako dostatečné k prokázání jeho totožnosti a státní příslušnosti čestné prohlášení žalobce učiněné dne 23.2.2022.

Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 23.2.2022 na jeho žádost ve tureckém jazyce, za přítomnosti tlumočnicka tureckého jazyka. V průběhu pohovoru žalobce uvedl, že s ním nebylo v Bulharsku nakládáno dobře. Během pobytu v Bulharsku měl vyrážku, pobýval tam 20 dní a nebyl spokojený. Zařízení, kde měl pobývat, nebylo kvalitní. Ihned po povinné karanténě vzhledem k situaci s onemocněním COVID-19 Bulharsku opustil. Jídlo, které dostával, nebylo dobré, bulharské jídlo mu nechutnalo. V průběhu pobytu v Bulharsku neměl potřebu vyhledat lékařské ošetření. Jako Syřan neměl v Bulharsku žádná práva. Žalobce také uvedl, že Bulharsko neuděluje nikomu mezinárodní ochranu. Nedostal prostor k vyjádření. Byl nucen strpět sejmutí otisků prstů, i když si nepřál v Bulharsku žádat o mezinárodní ochranu. Další problémy v průběhu svého pobytu v Bulharsku neměl, 15 počátečních dní strávil v zařízení určeném pro karanténu proti šíření onemocnění COVID-19 a následně pokračoval na jediný den do pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu. V průběhu další cesty do západní Evropy byl v Rakousku zadržen policií, kde opět požádal o mezinárodní ochranu. Po skončení řízení na území Rakousku pokračoval do ČR. Měl zájem cestovat do ČR, kde se nacházejí jeho dva bratraci, ti mají v ČR provozovnu rychlého občerstvení a poradili mu, aby přicestoval do ČR. Dle žalobce, je ČR bezpečná a krásná. V Rakousku byla jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta. Jiné důvody pro opuštění Rakouska neměl, byly tam dobré podmínky. Zařízení pro ubytování žadatelů o mezinárodní ochranu bylo čisté a kvalitní. Starost o uprchlíky byla dobrá. Důvodem zamítnutí jeho žádosti o mezinárodní

ochranu v Rakousku byla jeho předešlá žádost v Bulharsku. Měl se vrátit do Bulharska v rámci Dublinského řízení, ale vrátit se nechtěl, proto Rakousko opustil. O mezinárodní ochranu v Bulharsku nechtěl žádat, ale zadržela jej při cestě policie. Byl nucen tam zanechat otisky prstů. V ČR se nacházejí jeho dva bratřenci. Další příbuzné zde nemá. Bratřenci byli v minulosti žadatelé o mezinárodní ochranu a pobývají v ČR přibližně čtyři roky.

Žalovaný ve svém odůvodnění nejdříve citoval čl. 3 odst. 1 Nařízení, který říká, že členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III Nařízení. Dle čl. 3 odst. 2 Nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Z toho důvodu žalovaný nejdříve zkoumal, zdali je ČR dána příslušnost k posouzení žádosti žalobce. V souladu s čl. 7 Nařízení přistoupil žalovaný k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu. Žalovaný po zhodnocení jednotlivých kritérií konstatoval, že v případě žalobce bylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR či konkrétního členského státu k posouzení jeho žádosti, svoje závěry také řádně zdůvodnil. V případě, že nemůže být na základě výše uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je dle čl. 3 odst. 2 Nařízení příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. V souladu s čl. 9 odst. 1 Nařízení byly žalobci sejmuty otisky prstů a poslány do systému EUODAC. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EUODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 15.9.2021 v Bulharsku a dne 28.9.2021 v Rakousku. Bulharsko je tak dle posloupnosti jeho žádostí o udělení mezinárodní ochrany příslušné k posouzení jeho žádostí o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinno přijmout žalobce zpět na své území v souladu s postupem dle čl. 18 Nařízení.

S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný požádal dne 25.2.2022 Bulharsko o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení žádosti, kterou jmenovaný podal v ČR. Dne 11.3.2022 uplynula dvoutýdenní lhůta, stanovená čl. 25 odst. 1 a odst. 2 Nařízení na odpověď bulharské strany. Podle čl. 25 odst. 2 Nařízení respektive čl. 28 odst. 3 Nařízení, pokud není dodržena dvoutýdenní lhůta podle odst. 1 tohoto článku, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinností zajistit její řádný příjezd.

Žalovaný zkoumal také, zda v případě Bulharska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti žalovaný vycházel zejména z dokumentu Bulharsko, Informace OAMP ze dne 27. srpna 2021 (dále jen **Informace OAMP**). Z dokumentu je zřejmé, že bulharský azylový systém je plně koherentní s azylovým systémem ČR a potažmo se standardy EU. Ani na úrovni EU či OSN nedošlo k rozhodnutí, které by deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku. Bulharsko je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu nejen ČR, nýbrž i ostatními státy EU. Také skutečnost, že v Bulharsku ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí dle žalovaného o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Dle přesvědčení žalovaného ani žalobci nehrozí v Bulharsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

V souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 17.3.2022 žadateli dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce svého práva využil a sdělil, že se nehodlá podrobně s předloženými dokumenty seznámit. Další podklady pro rozhodnutí si nepřál doložit a žádné další skutečnosti, které by byly relevantní k probíhajícímu správnímu řízení, neuvedl.

Dle čl. 17 Nařízení se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Žalobce se nepotýká s žádným zdravotním omezením a neužívá pravidelně léky, je plnoletý a plně soběstačný. Na území Schengenského prostoru vstoupil, aniž by byl k tomu oprávněn. Byl seznámen s rozhodnutím rakouských úřadů o povinnosti návratu do Bulharska, ale toto rozhodnutí nerespektoval a pokračoval do dalšího státu EU, kde podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. V ČR dříve nepobýval a nemá vůči ní vybudovány žádné kulturní vazby ani zde nemá hlubší sociální vazby. V ČR se nenacházejí jeho nejbližší příbuzní. Jak již bylo uvedeno výše, v průběhu pobytu v Rakousku mu byly poskytnuty dobré ubytovací a přijímací podmínky. Jediným důvodem, proč opustil Rakousko, byl nesouhlas s rozhodnutím o jeho návratu do první země, ve které požádal o udělení mezinárodní ochrany. Jeho příbuzní, kteří se nacházejí na území ČR, nejsou součástí nukleární rodiny, nejužších příbuzenských vazeb ani rodinnými příslušníky stanovenými v čl. 2 odst. g Nařízení. V Bulharsku pobýval žalobce velmi krátkou dobu a při první příležitosti ze země odcestoval.

Žalovaný dále uvedl, že žalobcem předložený videosoubor nevypovídá podrobně o širší problematice ubytovacích podmínek v přijímacích a pobytových střediscích. Z videa nikterak nevyplývá, že by ubytovací podmínky v Bulharsku představovaly pro žadatele takový životní standard, jenž by vedl k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení. Z Informace OAMP vyplývá, že žadatelé o mezinárodní ochranu v Bulharsku mají nárok na hmotnou pomoc ve formě ubytování, stravy, sociální pomoci, zdravotní péče i psychologické pomoci. Lékařská péče je v Bulharsku žadatelům poskytována ve stejném rozsahu jako bulharským občanům. Dublinští navrátilci obecně nečelí zvláštním omezením při přístupu řízení o mezinárodní ochraně. Žalobce po absolvování povinné karantény strávil v zařízení jediný den a doposud nebyl seznámen s rozhodnutím o jeho žádosti o mezinárodní ochrany. Z akceptace žádosti Rakouska Bulharskem vzhledem k čl. 18.1 (b) také vyplývá, že žádost o mezinárodní ochranu žalobce v Bulharsku doposud nebyla dokončena a po příjezdu do Bulharska bude umístěn do běžného pobytového zařízení. Po tříměsíční ochranné lhůtě nebude omezen ani v přístupu na pracovní trh v Bulharsku. Námitky žalobce týkající se sejmutí otisků, jsou dle žalovaného neopodstatněné, a to z důvodu, že dle čl. 9 Nařízení se každá nová žádost o mezinárodní ochranu musí podrobit sejmutí otisků prstů, stejně jako každý příslušník třetí země zadržený příslušnými kontrolními orgány v souvislosti s neoprávněným překročením hranice, který nebyl vrácen zpět nebo který fyzicky zůstal na území členských států, a to podle čl. 14 Nařízení. Žalovaný si je vědom, že životní podmínky v Bulharsku mohou být oproti ekonomicky vyspělejšími západními zeměmi odlišné, ale přesto nelze hovořit o systematických nedostacích nebo případně o životním standardu, jenž by vedl k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Je přesvědčen, že žalobci budou po příjezdu do Bulharska a do doby vyřízení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany zajištěny životní podmínky, které uspokojí

všechny jeho základní potřeby. Přemístění dotyčného bude v souvislosti s epidemií COVID-19 provedeno v okamžiku, kdy to bude z hlediska aktuální epidemiologické situace možné a jakmile oba státy vysloví s přemístěním souhlas. Žalovaný v tomto smyslu vede s ostatními členskými státy dialog a sleduje aktuální hygienická opatření. Samotné přemístění bude provedeno za splnění platných hygienických opatření. Proto konstatoval, že nenašel řádné důvody pro aplikaci čl. 17 Nařízení.

Na závěr žalovaný konstatoval naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost žalobce na území ČR shledal nepřipustnou, proto správní řízení o této žádosti bylo v souladu s ustanovením § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 12.4.2022** uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení právních předpisů. Dále žalovaný odkázal na obsah správního spisu a uvedl, že nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Trvá na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Předně žalovaný upozornil, že argumentace uvedená v úvodu žaloby směřuje do zcela jiného právního důvodu zastavení řízení, nikoli důvodu, dle něžž byl posouzen příběh žalobce. Také žalovaný uvedl, že další argumenty uvedené v žalobě jsou zcela obecného charakteru, nikterak se osobně nevztahují k osobě žalobce a ani jeho příběhu. Žalovaný není věcně příslušný k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, k danému je příslušný jiný stát, a to Bulharsko, tudíž nemůže věcně posuzovat důvody žádosti žalobce, které zcela nad rámec výše zmíněného směřují pouze k legalizaci pobytu na území ČR. Žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné azylově relevantní důvody, nevyjádřil jakoukoli obavu z návratu do Bulharska. Následně žalovaný zopakoval skutečnosti, které byly zjištěny v průběhu správního řízení a obsah napadeného rozhodnutí. K námitce, že na území ČR žijí 2 bratrance žalobce a tím, že jeho žádost nebude posouzena v ČR, bude narušen jeho soukromý a rodinný život, žalovaný uvedl, že bratrance žalobce na území ČR nelze považovat za nukleární rodinu, tak jak je stanovena v čl. 2 odst. g Nařízení. Dle názoru žalovaného tak nelze hovořit ani o narušení jeho soukromého a rodinného života, neboť tuto definici takto vytvořená „rodina“ nejenže nenaplnuje, ale ani žalobce s bratrance na území ČR nežil. Dříve zde nepobýval a nemá vůči ČR vybudovány žádné kulturní vazby, ani zde nemá hlubší sociální vazby. Žalobce namítal, a to bez jakýchkoli validně podpořených důkazů, že v Bulharsku s ním nebylo řádně nakládáno a cítil se nevíтанý, což považuje žalovaný za zcela irrelevantní. Žalobce v Bulharsku dle vlastních vyjádření setrval pouze 20 dní, z čehož pobýval 15 počátečních dnů v zařízení určeném pro karanténu proti šíření onemocnění COVID-19 a následně pokračoval na jediný den do pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu a výsledku rozhodnutí nevyčkal. V průběhu další cesty do západní Evropy byl žalobce v Rakousku zadržen policií (bez řádných cestovních dokladů a pobytových víz), kde opět požádal o mezinárodní ochranu. V Rakousku došlo k zamítnutí jeho žádosti o mezinárodní ochranu, a to ze stejného důvodu, jako zde v ČR. Žalobce se měl vrátit do Bulharska v rámci Dublinského řízení, to však nechtěl, proto opustil Rakousko a odjel do ČR. Žalovaný uvedl, že argumentace právního zástupce v žalobě, že žalobce chtěl vždy do ČR, se jaksí v jeho skutkovém chování míjí s realitou. K námitkám žalobce, že se nechce vrátit do Bulharska, chce setrvat na území ČR a legálně zde pracovat a žít, neboť tu má 2 bratrance, žalovaný uvádí, že považuje námitky žalobce za nepřipustné, neboť směřují proti rozhodnutí, ve kterém nebylo rozhodnuto věcně o důvodech jeho žádosti, ale proti

rozhodnutí o příslušnosti státu, který teprve tyto důvody bude posuzovat. Dále žalovaný uvedl, že v případě žalobce neexistuje žádný humanitární důvod pro předání azylového řízení do ČR, k posouzení azylové žádosti žalobce je příslušné Bulharsko. Námitky uvedené v žalobě tak shledal žalovaný irelevantními a účelově uvedenými. Žalovaný souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání. Na závěr uvedl, že dle jeho názoru nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí, a proto navrhl, aby soud zamítl žalobu v plném rozsahu jako nedůvodnou.

6. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 17.3.2022 i ve vyjádření žalovaného ze dne 12.4.2022 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 17.3.2022 žalobci předáno dne 24.3.2022.
7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s.**, soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 17.3.2022, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
9. Dle **§ 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu** je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
10. Podle **§ 25 písm. i) zákona o azylu** se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
11. Soud na úvod konstatuje, že hlavním smyslem existence Nařízení je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle Nařízení zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu. Dublinský systém neslouží k řešení pobytové situace žalobce, nýbrž k vyřešení místní příslušnosti v záležitostech žádostí o mezinárodní ochranu. V souvislosti s tím tak soud avizuje, že předmětem přezkumu není pobytová situace žalobce a s tím spojené vazby na území ČR, ani jiné skutečnosti nepodstatné pro rozhodnutí o místní příslušnosti.
12. Soud má za to, že žalovaný v rozhodnutí zkoumal dostatečně podmínky azylového řízení v Bulharsku a zabýval se tím, zda v případě Bulharska existují či neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům v podmínkách přijetí žadatelů o azyl či zda neexistuje riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Závěry žalovaného jsou uvedeny na str. 5 napadeného rozhodnutí a krajský soud se s nimi ztotožňuje a v podrobnostech na rozhodnutí žalovaného odkazuje, jelikož je známo všem účastníkům

tohoto řízení. Žalovaný si za účelem zjištění, zda v Bulharsku nedochází k systematickým nedostatkům, obstaral dokumenty vypovídající o azylové situaci v Bulharsku. Zejména vycházel z dokumentu Informace OAMP (primárně určený pro účely dublinského řízení), který podrobně popisuje azylové řízení v Bulharsku, ale nevyplývalo z něho nic, co by poukazovalo na eventuální domněnky o potencionálních systematických nedostacích. Konstatovaný nízký standard ubytování v azylových střediscích není systematickým nedostatkem, spíše odpovídá ekonomické situaci tohoto státu. Zároveň soud uvádí, že uvedený dokument byl z časového hlediska i přiměřeně aktuální.

13. Dále je třeba zdůraznit, že Bulharsko je právoplatným členem EU, státní moc dodržuje právní předpisy i lidská práva, rovněž ratifikovalo mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a je považováno za bezpečnou zemi původu nejen ČR, ale i ostatními státy EU. Bulharsko je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak, k čemuž v tomto řízení nedošlo. Neexistují žádné důkazy, že by v Bulharsku docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, jak to má na mysli čl. 4 Listiny základních práv EU a posouzení žádosti žalobce v Bulharsku nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé uvedené listiny. Žádná z evropských soudních institucí nevydala prohlášení o systematických nedostacích bulharského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínkách, stejně tak ani úřady OSN.
14. Soud dále uvádí, že z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) plyne, že evropský azylový systém je vystaven na základě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy i Evropské úmluvy o lidských právech, jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit. Dovodil však, že tato domněnka je vyvratitelná, jelikož nelze vyloučit, že systém v praxi v určitém členském státě naráží na závažné funkční problémy, tudíž existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení, což v této věci nenastalo.
15. K tomuto soud konstatuje, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a podmínky pro to, zda je možné, aby byla žádost žalobce posuzována v ČR či nikoli, vycházel z dostatečně podrobných a přiměřeně aktuálních informací a dospěl ke správnému závěru, že příslušným státem pro posouzení předmětné žádosti je Bulharsko. Při svém rozhodování žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva, a to při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Nařízení a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil a napadené rozhodnutí lze tak označit za plně přezkoumatelné a v souladu se zákonem. Je pravdou, že čl. 17 Nařízení říká, že kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo

jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením. Soud také připomíná, že dle rozsudku NSS ze dne 25.2.2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27 „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 je jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“ Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný své rozhodnutí neaplikovat možnost odchýlení se od čl. 17 Nařízení zhodnotil a dostatečně odůvodnil na str. 5 – 6, proto soud shledal námitku žalobce týkající se nevyužití čl. 17 Nařízení za nedůvodnou.

16. K námitce žalobce, že na území ČR žijí jeho dva bratraci, a z toho důvodu došlo ke špatnému zhodnocení aplikace čl. 17 Nařízení, soud uvádí, že Nařízení v kapitole I., čl. 2, písm. g) jasně definuje pojem rodinný příslušník a příbuzný. Jak již bylo uvedeno výše, Nařízení v čl. 17 říká, že je možné se odchýlit od kritérií příslušnosti, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné, ale dle definice těchto osob uvedené přímo v samotném Nařízení jasně vyplývá, že se v tomto případě nejedná o bratranecké vztahy. Jak uvedl také žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 7, příbuzní žalobce nacházející se na území ČR nejsou součástí nukleární rodiny, nejužších příbuzenských vazeb ani rodinnými příslušníky dle definic uvedených v Nařízení. Z toho důvodu soud shledává tuto námitku za nedůvodnou. Nad rámec soud musí souhlasit s názorem žalovaného, že argumentace žalobce, že chtěl vždy pobývat na území ČR, neodpovídá realitě, když před podáním žádosti v ČR podal dvě jiné žádosti o udělení mezinárodní ochrany v jiných zemích EU.
17. Na samý závěr své argumentace soud uvádí, že na aplikaci žalobcem požadovaného čl. 17 Dublinského nařízení není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost, a užití tohoto institutu, tudíž není vynutitelné. Nařízení ani nijak neklade povinnost odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. K tomu soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6.3.2015, č.j. 49 Az 18/2015-48, kde se uvádí, že: „K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat.“ Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou.“

18. Soud uvádí, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a podmínky pro to, zda je možné, aby byla žádost žalobce posuzována v ČR či nikoli, vycházel z dostatečně podrobných a přiměřeně aktuálních informací a dospěl ke správnému závěru, že příslušným státem pro posouzení předmětné žádosti je Bulharsko. Při svém rozhodování žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva, a to při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Nařízení a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil a napadené rozhodnutí lze tak označit za plně přezkoumatelné a v souladu se zákonem.
19. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

Plzeň 30. května 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně